

GEN NO 1

Ο ΕΝΟΧΟΣ

—Ο μόνος τρόπος για να θανατωθεί η εξάντληση των νεύρων σας είναι η απόλυτη ποινή και η ριζική αλλαγή ζωής σας για μερικούς τουλάχιστον μήνες. Αυτά είπε ο δόκτωρ Μπέρκινστον στον διάσημο δικηγόρο του 'Αμδούργου Χάιντς Σάλφνερ.

Εγκαταλείψετε προσωρινώς φίλους και συγγενείς και πηγαίστε να ζήσετε μακριά από κάθε τι που θα σας θυμίσει την υπερηφάνειά σας. Αν θέλετε, μάλιστα, μπορεί να σας δώσω ένα συστατικό γράμμα για κάποιο φίλο μου γιατρό Μπέρκινστον, κοντά στον οποίο θα μπορούσατε να περάσετε τους μήνες αυτούς της αναπαύσεως, αλλάζοντας, αν θέλετε, κι αυτό το όνομά σας.

Ετσι θέλοντας και μη, ο Χάιντς Σάλφνερ βρέθηκε ο ίδιος να σπινί όπου όλοι κοιμόνταν, σαν στις δέκα το βράδυ και ζυγνύονταν στις επτά το πρωί, και αναγκαστικά να συμμορφωθεί με τις συνθήκες αυτές.

Από το βράδυ της αφίξεώς του, του είχε κάνει εντύπωση η χάρις και η εφέλεια της κόρης του γιατρού Μπέρκινστον. Η μικρούλα Χίλντε δεν έμοιαζε καθόλου με τα φτερισμένα και υποκριτικά κορίτσια των πόλεων, με τα οποία περνούσε ως τότε τον καιρό του γλεντιέ δικηγόρος.

Ο Σάλφνερ δεν της έκρυψε το θαυμασμό που αισθανόταν για την αιδωμένη και την ευχάριστη απλά ότι αυτό την ευχαριστούσε και του ανταπέδωσε την συμπάθειά του.

Επειτα από μερικές εβδομάδες, ο δικηγόρος ήταν τρελά ερωτευμένος με την Χίλντε και για πρώτη φορά στη ζωή του άρχισε να σκεπάζεται να παντρευτεί. Μια σκέψη όμως τον βασάνισε: Τι θα έλεγαν οι Χίλντε μαθαίνοντας το αληθινό όνομά της και την τρικυμία που είχε ζήσει ως τότε; Η απλοϊκή και άδωκα ψυχή της δεν θα ένιωθε επεχθές για αυτόν;

Εν τω μεταξύ ο καιρός περνούσε και πλησίαζε η εποχή που θα έπρεπε να εγκαταλείψει τον 'Αμδούργο. Καταλαβαίνοντας λοιπόν πως δεν θα μπορούσε ν' αποχωρήσει την Χίλ-

ντα, αποφάσισε να της μιλήσει και να της εκμυστηρευτεί τον έρωτά του.

Βρίσκε τη νέα στον κήπο, ξαπλωμένη κάτω από ένα δέντρο και της είπε χωρίς περιστροφές:

—Τό ξέρεις, Χίλντε, ότι πλησιάζει η ημέρα της αναχώρησής μου. Αλήθεια, πες μου θα σε λυπήσει η αναχώρησής μου;

—Και πολύ μάλιστα, του απάντησε με ειλικρίνεια η νέα.

—Υπάρχει όμως ένας τρόπος να αποφυγώμε αυτόν τον χωρισμό.

—Τί θέλετε να πείτε;

—Θα μπορούσαμε να παντρευτούμε. Σε αγαπώ Χίλντε και θα έκανα το παν για να εξασφαλίσω την ευτυχία σου.

Η Χίλντε πήρε τότε ύψος σοφού και είπε στον διάσημο δικηγόρο, τον οποίον ήξερε ως Μάρτιν Φρίτς:

—Κι' εγώ σας αγαπώ, κύριε Φρίτς, δεν αρνούμαι να γίνω γυναίκα σας. Για να σας αποδείξω δε ότι σας έχω απόλυτον εμπιστοσύνη, θα σας αποκαλύψω ένα μεγάλο μυστικό που ήταν η αιτία της καταστροφής της οικογενείας μας. Ποτέ μέχρι σήμερα δεν έχετε να γίνω λόγος μπροστά σας για την μεγαλύτερη αδελφούλα μου, την Χέρτα, η οποία πέθανε από μαρasmus. Την εποχή εκείνη μέναμε στο 'Αμδούργο, κι' επειδή τα χρήματα που κέρδιζε ο πατέρας δεν έφταναν για να υποστηρίξουμε, η Χέρτα αποφάσισε να εργαστεί για να τον βοηθήσει. Μεταξύ των πελατών του γραφείου που εργαζόταν ήταν και κάποιος πλούσιος κύριος. Μια μέρα την προσκάλεσε να κάνουν έναν περπάτο με το αυτοκίνητό του, κι' εκείνη δέχτηκε. Αυτό ήταν η αρχή της καταστροφής της.

Ο άγνωστος κύριος της έκανε ένα σωρό δώρα και της έδωσε ένα σωρό υποσχέσεις, τις οποίες δεν εκπλήρωσε. Ετσι ύστερα από λίγο την παρήγαγε και η δυστυχισμένη αδελφή μου πέθανε απ' τη στεναχώρια και την ντροπή της. Η μητέρα μου πέθανε επίσης απ' τη λύπη της κι' οι πατέρας μου κόντευε να τρελλάθει. Φύγαμε τότε απ' το 'Αμδούργο και ήρθαμε να εγκατασταθούμε εδώ... Και τώρα

ξέρετε γιατί σας διηγήθηκα αυτήν την ιστορία; Γιατί φοβόμουν να μην παντρευτώ αν δεν εκδικηθώ τον άνθρωπον αυτό.

—Σου ορκίζομαι να σε βοηθήσω Χίλντε... Πρέπει όμως να μου πεις το όνομά του.

—Λέγεται Χάιντς Σάλφνερ, και είναι ένας από τους πιο μεγάλους δικηγόρους του 'Αμδούργου...

Ο δικηγόρος έγινε με μιάς κατακτινός.

—Τί έχετε; κύριε Φρίτς; ρώτησε ανήσυχη η νέα.

—Τίποτε... Ίσως η συγκίνησής για όλα μου διηγήθηκες.

—Σταθήτε μια στιγμή να φέρω αίθερα και νερό.

Μόλις η Χίλντε απομακρύνθηκε, ο Σάλφνερ ογκώθηκε και θάνατοντας απ' τον κήπο προχώρησε κατ' ευθείαν προς την νεύρα του τρομερού χειμάριου που έτρεχε εκεί κοντά. Είχε άρξοι να νυχτώνει και πάνω στα άρρηκτα νερά έλαμπε το άσημένιο φως του φεγγαριού. Για μια στιγμή, σαν κινηματογραφική ταινία, πέρασε μπροστά απ' τα μάτια του Χάιντς όλα η οργισμένη ζωή του η οποία τον κατέστρεψε ανεπανόρθωτα. Για πρώτη φορά προσεκύνησε στον Θεό και τον παρακάλεσε να προστατεύσει το άγνο εκείνο κοριτσάκι, το μόνο που άγγαρε ειλικρίνειας και το οποίο έπαιζε να είναι αδελφή μιας άμορφης νέας που η δυσειδοσία του έστειλε στον τάφο.

Επειτα δρασκέλισε το κρηπίδι και κίριχθε μέσα στα άρρηκτα νερά του χειμάριου.

ΓΙΟΧΑΝ ΒΑΤΣΑΡΥ

♦ ♦ ♦

Ανέκδοτα φιλαργύρων

Ο Μαρκαίος του 'Αρράς μια μέρα βγήκε περίπατο μαζί με τη δούκισσα του Γκς και πήγε στη Μητρόπολη των Παρισίων, όπου άκουσε ένα συγκινητικό κήρυγμα σχετικά με τη χριστιανική φιλοανθρωπία. Όταν έβγαιναν από την εκκλησία ένα σωρό ζήττιανοί τους πλησίασαν ζητώντας ελεημοσύνη. Οι διάφοροι χριστιανοί που βγαίνουν από την εκκλησία, έπειτα μάλιστα από ένα τέτοιο κήρυγμα, έπρεπε να τους ρίξουν δολάρια, να τους δώσουν δώρα και να τους δώσουν έστω και μια πενήντα. Κι' επειδή η δούκισσα του 'Αρράς ήταν με τοουτέρι λόγια, κατηγόρησε τη φιλαργυρία του, για την οποία ήταν διάσημος, ο Μαρκαίος άποκρι-

—Εντήρησα, δούκισσα, σύμφωνα με τον ευαγγελικό νόμο, τον οποίο δεν έβλεπα να παραβώ.

—Αί! Μα αυτό που λέτε υπερβαίνει κάθε όριο! Τη Ευαγγέλιο λέει λοιπόν να μη δώσουμε βοήθεια στους φτωχούς.

—Οχι! Λέει όμως κάτι άλλο σπουδαιότερο.

—Απλά;

—Λέει: (Μην κάνετε στους άλλους ό,τι δεν θέλετε να κάνουν ο' εσάς). Κι' επειδή δεν θέλω να μου κόμουν ελεημοσύνη, γι' αυτό φυλάω τα λεφτά μου!

—Απλά;

—Λέει: (Μην κάνετε στους άλλους ό,τι δεν θέλετε να κάνουν ο' εσάς). Κι' επειδή δεν θέλω να μου κόμουν ελεημοσύνη, γι' αυτό φυλάω τα λεφτά μου!

—Απλά;

—Λέει: (Μην κάνετε στους άλλους ό,τι δεν θέλετε να κάνουν ο' εσάς). Κι' επειδή δεν θέλω να μου κόμουν ελεημοσύνη, γι' αυτό φυλάω τα λεφτά μου!

—Απλά;

—Λέει: (Μην κάνετε στους άλλους ό,τι δεν θέλετε να κάνουν ο' εσάς). Κι' επειδή δεν θέλω να μου κόμουν ελεημοσύνη, γι' αυτό φυλάω τα λεφτά μου!

—Απλά;

—Λέει: (Μην κάνετε στους άλλους ό,τι δεν θέλετε να κάνουν ο' εσάς). Κι' επειδή δεν θέλω να μου κόμουν ελεημοσύνη, γι' αυτό φυλάω τα λεφτά μου!

—Απλά;

—Λέει: (Μην κάνετε στους άλλους ό,τι δεν θέλετε να κάνουν ο' εσάς). Κι' επειδή δεν θέλω να μου κόμουν ελεημοσύνη, γι' αυτό φυλάω τα λεφτά μου!

—Απλά;

—Λέει: (Μην κάνετε στους άλλους ό,τι δεν θέλετε να κάνουν ο' εσάς). Κι' επειδή δεν θέλω να μου κόμουν ελεημοσύνη, γι' αυτό φυλάω τα λεφτά μου!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ταξίδι στο... φεγγάρι

Το μεγάλο όνειρο του ανθρώπου

Επειτα από το άεροπλάνο, το ραδιόφωνο, την τηλεόραση, οι άνθρωποι του είκοστού αιώνα θα προλάβουν να απολαύσουν και το ταξίδι στη Σελήνη.

Η ιδέα ενός τέτοιου ταξιδιού δεν σπριζείται μόνον στη φαντασία του 'Ιουλιού Βέρν. Όρισε και πήρε σσφι μορφή ιδίως από τότε που οι Γερμανοί δομείρσαν με την περίφημη 'Βέρβα' τους, το Παρίσι από απόστασι 100 χιλιομέτρων.

Ο δομείρσιμος αυτός εδραζότο σε μία αρχή, γνωστή από πολλούς αιώνες. Σε ύψος 30 χιλιομέτρων δηλαδή από την επιφάνεια της θαλάσσης η ατμόσφαιρα είναι τόσο αραιά, ώστε μπορεί να θεωρηθεί ασημαντή η αντίστασις την οποία προσβάλλει ο αέρας στην κίνησι ενός θλήματος, και η οποία είναι τεραστιά στα συνθηόμενα υψηλ. Συνεπώς, αν ένα θλήμα μπόρεση να φτάσει σ' ένα τέτοιο ύψος θα διατρέξει τεραστιά άποστασις με την κερκτική ταχύτητα που έχει.

Οι Γερμανοί με τη μεθοδικότητα και τη θέλησι που τους διακρίνει πραγματοποιήσαν το σχεδίο αυτό μ' ένα κανόνι των 380, που είχε υποστεί μερικές μετατροπές. Είχε δηλαδή ελπίνα εξαιρετικού μήκους, 40 μέτρων και εξαιρετικώς αδύα θαλάσσης 100 κιλών σ' απόστασι 100 περίπου χιλιομέτρων με ταχύτητα 1600 περίπου μέτρων στο δευτερόλεπτο.

Για να καταλάβετε τι σημαίνει τέτοια ταχύτις αρκεί να σας πούμε ότι, όταν το θλήμα μπόρεσε να συνεχίσει το δρόμο του θα έκανε το γύρο της γης μέσα σε έξι μόνον ώρες!

Ενα ταξίδι στη Σελήνη παρουσιάζει τρεις μεγάλες δυσκολίες:

Το θλήμα πρέπει, για να φτάσει έδω από τα όρια επιδράσεως της έλξεως της γης, να διατηρήσει αρκετή ενέργεια για ολόκληρη την διαδρομή και να μπόρει να οδηγήσει.

Για να ξεφύγει το θλήμα από την έλξη της γης χρειάζεται μια αρχική ταχύτις τουλάχιστον 10.000 μέτρων το δευτερόλεπτο, δηλαδή έπταπλασία από αυτές που επιτυγχάνονται με τα σύγχρονα μέσα.

Τρίτη δυσκολία είναι η έλλειψις μιάς τέτοιας εκρηκτικής ύλης που να μπόρεσε να δώσει τόση ταχύτις σ' ένα μεταλλικό θλήμα χωρίς να το καταστρέψει.

Αλλά και η αρχική ώθησις δεν είναι αρκετή για να συμπληρωθεί ολόκληρη η διαδρομή. Ούτε ακόμα μπορεί να χρησιμοποιηθεί έλικας και μοτέρ για την κίνησι του θλήματος, έφ' όσον η έλξη χρειάζεται απαραίτητως άερα για να λειτουργήσει, πράγμα που λείπει από τα μεγάλα υψηλ.

Όλοι οι μεγάλοι έπιστήμονες που μελέτησαν το ζήτημα κατέληξαν στο ίδιο συμπέρασμα: Για να κινείται το θλήμα στο άπειρον πρέπει να εφοδιασθί με μιά σειρά από ρουκέτες, οι οποίες θα σκάζον η μία μετά την άλλη, κατά κανονικά χρονικά διαστήματα, για να δίνουν όλο και νέα ώθησι σ' αυτό.

Η μέση ταχύτις θα είναι έτοι 40.000 χιλόμετρα την ώρα και θα επιτρέπν να γίνν το ταξίδι σε 10 ώρες. Αν υποθέσουμε δηλαδή ότι το θλήμα κινείται από τη γη το βράδυ, αυτό σ' αμείνεται έπιπότες του διαπλανητικού αυτού συγκοινωνιακού μέσου... θα πούν την άλλη μέρα το πρωί το γάλα τους στη Σελήνη!

Όσο για την κυβερνήσι του θλήματος, μπορεί εύκολα να οδηγηθί από τη γη με ηλεκτρικά κύματα, τα οποία διαδίδονται στο 'Απειρο με ταχύτις 300.000 χιλιομέτρων το δευτερόλεπτο.

Πρέπει φυσικά να υπάρχουν τα αναγκαία μέσα για να μη γίνεσι αληθινό το τρανταγμα κατά την αναχώρησι, και να ελαττώνεσι θαθμυδόν η τεραστιά ταχύτις, όσο το θλήμα πλησιάζει στη Σελήνη.

Η επιστροφή θα είναι εξηραλισμένη, διότι θα υπάρχει παρακαταθήκη από ρουκέτες για την αντίθετη κίνησι του θλήματος.

Γεννίεται όμως και ένα άλλο ερώτημα: Υπάρχει ζωή στη Σελήνη; Τι θα συμβεί αν το θλήμα συναντήσει εκεί πάντως τέτοιους όρους ζωής ώστε όλο το θλήμα και οι πρώτοι έπιβάτες πεθάνουν ή από ασφυξία ή από άλλα παρόμοια άπορήτα;

Πολλοί πιστεύουν πως στον 'Αρη τουλάχιστον υπάρχει ζωή και άνθρωποι. Κι' όχι άνθρωποι άρασι και άμορφτοι αλλά πολιτισμένοι, που φλέγονται κι' αυτοί απ' την έπιθυμία να έπικοινωνήσουν μαζί μας.

Στηρίζουν δε το έπιχειρημά τους στο γεγονός ότι πριν από λίγα χρόνια διάφοροι μεγάλοι σταθμοί άσπυρματου δέχθηκαν από άγνωστους και μακρινούς σταθμούς μυστηριώδη σημάτια. Τα σημάτια αυτά δεν έρχονταν ασφαλώς από τη Γη. Κάποιος μακρινός σταθμός, άγνωστος μέχρι τώρα έστελνε το σήνιό της υπάρεξής του.

Ποιός ήταν; Τι ζητούσε;

Ας έλλισουμε ότι γρήγορα η έπιστήμη θα μάς δώρη μια υπεύθυνη απάντησι, κι' ότι μια ώρα πρωί το (βλήμα) θα ξεκινήσει από τη Γη για τους άλλους πλανήτες για να λύσει τα μυστήρια του άπειρου που τόσο μάς γοητεύει και τόσο άπασχολεί τους σφούδες.

Δ. ΨΑΘΑ

Ο ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ

Ήταν το άστρο του μακρινού εκείνου συνοικιακού θεάτρου. Ξανθιά. Οι χρυσές μπούκλες της έκυμάτιζαν στους ώμους, τους έδινε μιά-κι' έπεφταν στο προσωπάκι. Όλο μπύρο. Χοροπηδούσε, κλωτσούσε, τραγουδούσε, χτυπούσε το τακουνάκι στο σανίδι και σπικνύονταν σύννεφο ή σκόνι. Παχουλούλα. Στρομπούλα. Είχε μάτια όλοστρογγύλα, μύτη πεταχτή, χείλια σαρκώδη κι' άδυναμία μεγάλη στις γυμναστικές προ πάντων εμφανίσεις. Όταν έτιναζε το πόδι ψηλά της έφτανε καμμία φορά το γοβάκι και τότε η πλατεία του συνοικιακού εκείνου θεάτρου εξέσπαζε σ' ένθουσιασμούς άκράτητους.

—Γεία σου Μαρικάκι! Και τα χειροκροτήματα δεν έννοούσαν να σταματήσουν. Άνοιγε και ξανάνοιγε η αυλαία και η φλογερή εκείνη υπαρκή ώμορμυσε με τα χέρια στα στήθεα — να συγκρατήσει τους καρπούς που επάφλαζαν, μιλώντας πελαδώς της — υποκλινόταν με χαμόγελο στους ηλεκτρισμένους θεατές, έφερνε τα χέρια στη χείλια της, σκόρπιζε φιλιές επί δικαίους και άδικους κι' ύστερα άποπράβριταν πλοήχτη.

Αυτά συνέβαιναν κάθε βράδυ. Και κάθε βράδυ συνέβαινε και κάτι άλλο. Έκει στην πρώτη σειρά, στις πολυθρόνες — ήταν στρωμένες οι πιο φαντακτικές από τους θαυμαστές, τύπος πολύ μεσογειακός, ήλιοψημένος, άραυς, ζεστός, γεμάτος καμμούς, έρωτύλος, παθιασμένος, πνυφλήν ποίητις και το επάγγελμα χασάπης. Κοντά τριάντα — ήταν δεν ήταν. Είχε φρούτα πυκνά, μέτωπο χαμηλό, έλαττωμένο διαρκώς στο στόμα, με το ένα μάτι το μισόκλειστο — έτε από σκέρτος, είτε γένιόνα ήταν πολύ ζώρικο με την πελαχία (σ' έκατο δράμα κυμά έδαζε τουλάχιστο έκατο πενήντα κόκκαλα) κι' όταν έσπικνε το μαχαίρι να κόψν την ερραμιά συνήθεζε να σιγοτραγουδά παθιαρικά:

Το πολύ σου κέρτατο
Το πολύ σου νάζι
Άρχισε πούλι μου
να με μουλάρι...

Μάλλον μπαζάδες. Λεβεντοπαδό δηλαδή — άσικης να πούμε — άλλα αυτή τη φορά θαύτατα τραγουδούσε πρωταγωνιστήρας. Αυτός που δεν έννοούσε να ένθουσιασθί ούτε και με τα που δεν καταδέχτηκε ποτέ να διαλαλήσει πανηγυρικά τα είδη του — πώ, πώ, πώ, και κάνουν άλλοι συνάδελφοί του στον έρωτικό τομέα, έχασε το μέτρο και την σοβαρή τη Μαρικάκι, άναπνέουσε στην σκηνή, μιντρίζε — χειροκροτούσε, χτυπούσαν, έσφύριζε, ποδοκροτούσε, χτυπιόταν, έπιβλήθη στην έαυτού του.

—Μπράβοοο!
—Μπινις.
—Όλοοο.

—Γεία σου Μαρικά!
Δεν ήταν δά πολύ οικονομικός στην διάθεσι των έγκαρδιοτήτων της η συνοικιακή και μερικά χαμόγελα στον θαυμαστή της, ματίες οτά πληθωρικά της κάλλι κι' όσο περνούσε ο καιρός τόσο φούντωνε.

Ερωτός μέχρι σημείου να της στέλνν, αντί λουλουδιών, σποκατιές και στην τιμμή του δυο σκάδων που η πρωταγωνιστρια έπαιρε μ' εύγνωμοσύνη, ενώ το θέατρο έσειετο από χειροκροτήματα.

—Λοιπόν.
—Μ' εστάκισε στο έζυλο.
—Αυτός.
—Αυτός μάλιστα. 'Ο θαυμαστής!

—Πες.
Την εστάκισε στο έζυλο. 'Ο θαυμαστής; Και γιατί; Στο δικαστήριο όπου έφτασε η δραματική αυτή ιστορία, τον πρόλογό της όποιος προσάδρασε να περιγράψν όσο ήταν δυνατό ακριβέστερα, έρετέθη η κυμ-

κοτραγική συνέχεια. Ένα βράδυ, μετά την παράστασι, αλλόφρων από το πάθος του ο θαυμαστής, έχασε πιά την ψυχραιμία του και να και τούτη, να και κείνη.

Γιατί; Κατηγορούμενος είναι και τα λέει έτσι περίπου:

—Πρώτα μου έβαλε τη φωτιά, κ. πρόεδρε, κι' ύστερα έκανε την κορόιδα. Και ματίες απ' την σκηνή και γελάκια και φιλιές και σκαλαμάρες. Και τις έσπινε τάσα και τάσα και όλα τα δεχόταν και τα τραγικά παρέα με έναν ζιτζιφιόγκο. Κι' όταν πηγαίνα να της μιλήσω, ναζάκια και γελάκια και σου είπον και μου είπες και άποτέλεσμα μεδέν. Με έννοεις; Να με κάνν, οπλάδη, κορόιδο και ρεντικολό. Γιατί δεχόταν τις σποκατιές;

Πετάγεται το θύμα:
—Πά δεχόμουν τις καλλιτέχνις.
Κι' ο θαυμαστής:
—Τρίκες!

Τρεις μίνες φυλακή του έπεβλήθη για άδικη έπιθέσι. Και σκέπτεται ο άνθρωπος: Άδικη; Μυρ έπρεπε να την είκα... καθαρίσει! Και τότε κουδενιάζει...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΑΝΑΙΔΕΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Ο έκτροχιασμός του τύπου είναι παλιά υπόθεσις. Και ίδου πως άποδείχνν μερικοί τίτλοι από την αντιδυναμική εφημερίδα ('Μηνύτωρ των Παρισίων), κατά την έποχή που ο Μ. Ναπολέων άναχωρούσε από την Έλβα κατευθυνόμενος προς το Παρίσι:

«'Ο άνθρωπάργος εδύθηκε από το σπλήναιό του».

«'Ο δράκος της Κορσικής άποδιθάσθηκε από το δάκτυλο της 'Ιταλίας».

«'Η τήρις έφτασε στο Γκάμπλ».

«'Ο τέρας διανυκτέρευσε στη Γρενάμπλ».

«'Ο τέρανος πέραςε από την Λυών».

«'Ο σφετεριστής της έξουσίας έδραθη σε άποστασι 60 λευγών από την πρωτεύουσα».

Προσέξτε τώρα πως άλλαζει σιγά η πολιτική της εφημερίδος:

«'Ο Βοναπάρτης προχωρεί με γιγαντιαία θήματα άλλα δεν θα μπν στο Παρίσι».

«'Ο Ναπολέων θα δρίσκεται αύριο μπρός οτά τείχη μας».

«'Ο ηρώκος Ναπολέων δρίσκεται στο δονταίνεμπλ».

«'Η αυτού αυτοκρατορική μεγαλειότης μπήκε χθές στον Κεραμεικό, συνοδευόμενος από τους πιστους του υπηκόους».

Τα σόκλια φυσικά είναι περριτά.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ

Υ6τορίες

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΛΑΘΕ Ο ΜΠΑΡΜΠΕΡΗΣ

Στη Βαγδάτη ζούσε οτά παλιά χρόνια ένας περίφημος μπαρμπέρης. Κανένας δεν τον έφτανε στην τέχνη του ζυγισματος. Χέρι έλαφρύ, ζύρισμα γοργό κι' ευχάριστο. Μία μέρα περνούσε έξω απ' το μαγαζί του μπαρμπέρη ένας χωριάτης με το γαϊδάρο του φορτωμένο έζυλο. 'Ο μπαρμπέρης του φώναζε:

—Πόσα θές, πατριώτη, για όλα τα έζυλα πούχεις φορτωμένα στο γαϊδάρό σου;

—Πενήντα γρόσια, άπάντως ο χωριάτης.

—'Ο χωριάτης ξερότρωος άμέσως τα έζυλα. 'Ο μπαρμπέρης όμως άπαιτούσε και το έζυλινο σαμάρι.

—Σου είπα πως αγοράζω όλα έζυλα έχει ο γαϊδάρός σου στή ράχι του, φώναζε. Είναι λοιπόν και το σαμάρι δικό μου. Και πήρε και το σαμάρι του γαϊδάρου.

«'Ο χωριάτης έτρεξε τότε και παροπνέθηκε στον κατή. Όταν τον άκουσε εκείνος, κουνύσε το κεφάλι και του είπε:

—Τι να σου πώ, καλέ μου άνθρωπε! Δίκνο έχεις, άλλα κι' ο μπαρμπέρης έχει δίκνο... Σύμφωνα με το πνεύμα του νόμου, έχεις δίκνο σύ. Σύμφωνα όμως με το γράμμα του νόμου, έχεις δίκνο ο μπαρμπέρης! Άλλά για σκέψη...

«'Ο χωριάτης έσκυψε, άκουσε τι του είπε ο κατής κι' έφυγε χαρούμενος. Σε λίγες μέρες παρουσιάστηκε πάλι στο κορμείο του μπαρμπέρη, ηουχός και γελαστός, σαν να μη θυμόταν τίποτα απ' ό,τι είχε γίνει.

«'Η τέχνη σου είναι μεγάλη, αλήθεια! λέει του μπαρμπέρη. Ήθελα λοιπόν να μάς ζυρίσεις μαζί με το σύντροφό μου. Πόσα θές;

—Καλά, άπάντως ο μπαρμπέρης.

—Εξορία με λοιπόν όσο ναθέρη ο σύντροφός μου. Πού είναι ο σύντροφός σου; ρώτησε ο μπαρμπέρης άφου τον άποζήκισε.

—Μία στιγμούλα, να πάω να στών φερώ! λέει ο χωριάτης. Και πήγε και τούφερε το γαϊδάρό του.

—Δεν θάσαι καλά, μου φαίνεται! του λέει ο μπαρμπέρης. —Είσαι υποχρεωμένος να έκτελεσθί τη συμφωνία μας, του άπάντησε ο χωριάτης. Μείνουμε σύμφωνα να ζυρίσεις και το σύντροφό μου και θα τον ζυρίσεις.

Άφου γκρίνιασαν κάμποσο, πήγαν στον κατή για να τους λύση τη διαφορά. Κι' ο κατής είπε στο μπαρμπέρη:

—Σύμφωνα με το πνεύμα του νόμου, έχεις δίκνο σύ. Σύμφωνα όμως με το γράμμα του νόμου, έχεις δίκνο ο χωριάτης! Άφου ήθελες και τα έζυλα και το σαμάρι, θα ζυρίσεις τώρα και το χωριάτη και το γαϊδάρό του...

Κι' ο καλός σου ο μπαρμπέρης αναγκάστηκε να κάνν ένα κουβά βαρυνόσά και να ζυρίσει και το γαϊδάρό του χωριάτη, πράγμα που τον έκανε ρεζίλι σ' όλη τη Βαγδάτη...

ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΑΙ... ΕΚΕΙΝΟΙ!

(Διήλωσις του συγγραφέως: Έξην πολύ σπατάλα και καφούλο άορίστος μιν πυκόν παρεξηγήσι ο Χαιρόπουλος ο Χρήστος πούνα πάντα και στο ύψος και στο ύψος κορυφής).

ΕΚΕΙΝΗ: Θα σ' εύγνωμονώ πάντα γι' αυτό που (κάνεις, κάνεις).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με μετάνοια ειλικρινή και σπανάι).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με μετάνοια ειλικρινή και σπανάι).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με μετάνοια ειλικρινή και σπανάι).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με μετάνοια ειλικρινή και σπανάι).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με μετάνοια ειλικρινή και σπανάι).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με μετάνοια ειλικρινή και σπανάι).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με μετάνοια ειλικρινή και σπανάι).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με μετάνοια ειλικρινή και σπανάι).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με μετάνοια ειλικρινή και σπανάι).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με μετάνοια ειλικρινή και σπανάι).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με μετάνοια ειλικρινή και σπανάι).

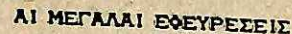
ΕΚΕΙΝΗ: (Με μετάνοια ειλικρινή και σπανάι).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με μετάνοια ειλικρινή και σπανάι).

</

ΜΟΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

ΕΝΑΣ .. ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ

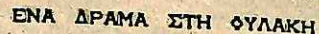
AN EINE DYNASTON!

Ὁ φύλακας: Εἶσαι τὸ Ν.
2378; Σὲ ζητᾷ ἡ γυναῖκα σου
στὸ πλῆρωνο.
—Πῶς τῆς πῶς δὲν εἶμαι ἐ
δῶ...

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΠΟΣ ΒΛΕΠΟΥΝ
ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΖΩΑ

Εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ ἐξα-
κριώσουμε ἀν' ἔχουν ὑπάρ-
τη μικρὰ ζῶα καὶ ποιεῖς ὑπηρεσίας
τοὺς παρέχουν. Φαίνεται, λοι-
πὸν, ὅτι τὰ ψάρια δὲν διακρι-
νουν καθόλου τὰ χρώματα. Τὰ
ἀμφίβια τουναντίον φαίνονται
νὰ διακρίνουν τὰ χρώματα ὁ-
πως καὶ ὁ ἄνθρωπος. Τὰ ἐρπε-
τὰ καὶ τὰ πτηνὰ φαίνεται ὅτι
βλέπουν μόνον τὸ ἐρυθρὸ φά-
σμα τοῦ ἡλίου ἐνῶ τὸ κυανὸν
ἐκτεπρὶθ' ἐπ' αὐτῶν. Οἱ χε-
λιδόες βλέπουν μόνον μέχρι τοῦ
πρασίνου, οἱ κόττες μόνον
μέχρι τοῦ πρασίνου, ὁ μύς
τοῦ πηλικοῦ μόνον τοῦ μαύ-
ρου τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ φύσις τοῦ
ματιοῦ ἔχει μεγάλαν σημασίαν
διὰ τὴν ἐξέυρεσιν τῆς τροφῆς
τῶν ζῶων, διότι πιθανὸν νὰ μὴ
μποροῦσαν νὰ διαλεχθῶν γιὰ
τὴν τροφὴν τοὺς τὰ μέρη ἐκεῖ-
να νὰ τῶν φυτῶν ἢ τῶν ζῶων, τὰ
ὅποια ἔχουν χρώμα μὴ διακρι-
νόμενον ὑπ' αὐτῶν. Ἐκ τῶν
μικροτέρων ζῶων τὰ ἐντομο-
γενεῖς φαίνονται νὰ προτι-
μοῦν τὸ ἀοικετὸ πρᾶσινον χρώ-
μα καὶ γενεῖς δὲ τὰ κατώτε-
ρα ζῶα φαίνονται νὰ ἐπηρεά-
ζωνται περισσότερο ἀπὸ τὰ κι-
τρίνα καὶ πράσινα χρώματα καὶ
λιγώτερον ἀπὸ τὰ ἐρυθρά.

ΕΝΑΣ .. ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ

AN EINE DYNASTON!

Ὁ φύλακας: Εἰσαι τὸ Ν.
2378; Σὲ ζητᾷ ἡ γυναῖκα σοι
στὸ πλῆρωνο.
—Πῆς τις πὼς δὲν εἶμαι ἐ
δῶ.

.....
'Αθηναϊκά επίκαιρα

ΑΣΤΑΘΕΙΑ

БЕРУКОКА

[illegible]

TO «ΤΙ ΕΣΤΙ ΘΕΡΜΟΚΟ» ΕΔ 195

Ἡ «δοξολογία τῶν τροχῶν»

«Ετοιμοθάνατη γυναίκα;... Αυτόν;... Τ
νά τον ήθελε;... —Μιά φορά, το νοσοκο
μείο ήταν κοντά· ο δικηγόρος πρεσβύ

του και τα μπουκιά του μεγάλο, με
γκουβερνάντα' πότε μάννα του σχολείου
ναυτικά του και τη στο τέλος, έφηβο
"Υστερα, αγοράκι..."
"Ενώ τα χρόνια περνούσαν κι' η κατά

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΠΟΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ
ΟΙ ΝΕΕΣ ΜΟΔΕΣ

Ἀπὸ τὸ Βαλεντίνο ἐπίσης ἐ-
γίναν τῆς μόδας τὰ μεταξωτὰ
πουκάμια.

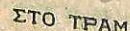

ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ὁ λωποδύτης: Ἄφνε
τὸν κύριο νὰ περάσῃ, κύριε
δεσμοφύλακα. Εἶνε μαζί με

—Μπαμπά, μπορώ νά πάω
πόψε στο χορό;
—Νά πᾶς, ὑπό έναν ὄρον
μῶς: Νά πάρης μαζί σου κ
τὴ μαμά, νά γυρίσῃς ἀγὰ κ
νά μ' ἀφήσετε νά κοιμηθῶ
συχοῦς

Ὁ εἰσπράκτωρ: Γ
χωρῆστε κύριοι πρὸς τὰ
πρὸς ὑπάρχει μὴ ὡς
ξανά στον μπροστινό
στη...

περιπετειῶδες
ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΜΑΣΚΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ἐνὺ περνοῦσαν ἀπὸ ἑνα ἐρημικὸ διὰδρομο ὁ δ
γνωστὸς πέρασε τὸ ρωαλεό χέρι του στὴ μέση τῆς
Μαρσελίν καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκάλια του.
Τὸ σιωπηλὸ αὐτὸ ἀγκάλιασμα ἔφερε στὴ νεαρή
νιναίκα μὴνιστὰ.

Ο νέος αὐτὸς κρατοῦσε στὸ χέρι ἓνα κινε-
ματοφωτῆμα, μιὰ φρικαλέα μάσκα πόνου, κι' ἐπρε-
πε κινώντας τοὺς χορευτὰς νὰ ὁπισθοχωροῦν ἀνα-
χαιζόντας ἀπὸ ἀνδρία. Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ νέου ἐξ-
ἴπνετο ἡ ἀναρχία, ἡ ἀνυπακοή, ἡ ἀνυπακοή.

Ο νέος αυτός άγνηκε από την "Όπερα και καθή-
μεια στο σκοτάδι της νύχτας - τρέχοντας πάντα
σαν τρελλός, σαν άνθρωπος που θέλει να δραπε-
μακρύνει από κάθε βλέμμα, γιατί καταλαβαίνει ότι
παρουσία του προκαλεί μονάχα τρόμο και θάνατο.
Μέσα στο ασπασμό θόρκεν σε λίγο τη Μαρολίττα

ZAN BIAŁE

ΚΕΣ.
— Πῶς ἔ-
ταστώ πῶς θα
τέτοιο πράγμα; ΛΙ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

GEN No 1

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΧΑΡΤΗΣ
ΤΗΣ
ΓΑΛΛΙΑΣ